

Saarna Järvenpään kirkon 40v.-juhlassa 30.11.08/ I adv, Ilm. 3:20-22.

HERRAMME TULEE

Sana seurakunnalle

Kristuksessa rakkaat ystävät! Mielessäni on huhtikuinen viikonloppu 32 vuoden takaa. Olimme juuri muuttaneet Järvenpäähän, Oikotielle, lähelle kirkkoa. Kuulimme silloin ensimmäisen kerran tämän kirkon kellojen äänen, yhden Joonas Kokkosen säveltämistä soitoista. Sitä oli pakko pysähtyä kuuntelemaan. Joskus on sanottu, että kellojen soitto on luterilaista evankeliointia. En tiedä riittääkö se, mutta ainakin silloin koin vahvasti, että nyt puhutellaan seurakuntaa. Siinä oli jotain siitä, mistä saarnatekstiksi valitsemani Uuden testamentin lukukappale puhuu: Minä seison ovelta ja kolkutan.

Minä seison ovelta ja kolkutan. Tämä lienee yksi tunnetuimmista ja käytetyimmistä raamatunkohdista. Kristus kolkuttamassa ovelle, sydämen ovelle, on myös kirkkotaiteesta tuttu teema. Tunnettuudestaan huolimatta Jeesuksen sana on kuitenkin myös usein ymmärretty väärin. On ajateltu, että Jeesus puhuu yksilölle, Sinulle ja minulle. Todellisuudessa se, jota Herramme tekstissämme puhuttelee, on yhteisö, seurakunta; tarkkaan ottaen Vähässä-Aasiassa sijainnut Laodikean seurakunta.

Laodikean tilanne

Miksi Kristus oli joutunut tuon seurakunnan ulkopuolelle niin, että hänen täytyi kolkuttaa oven takana? Tekstimme edellä todetaan, että seurakunta ei ollut kylmä eikä kuuma, vaan haalea. Se oli suostunut kompromisseihin ympäröivän maailman kanssa. Rakkaus sen keskuudessa oli kylmentynyt. Kristinuskon varsinainen asia, ilosanoma Jumalan armosta, oli peittyneet vaatimusten ja ennakkoehdojen alle. Seurakunta oli monella tavalla rikas – niin taloudellisesti kuin armolahjojen määrällä mitaten, mutta Kristus oli jäänyt ulkopuolelle. Siksi se oli Raamatun sanoja käyttäkseni ”surkea ja sääliittävä, köyhä, sokea ja alaston”. Siksi sen myös oli käännäyttävä väärältä tieltä: ”Tee siis parannus, luovu penseydestäsi”, kuului Herramme kehoitus.

Parannus tarkoittaa kahta asiaa: katumusta ja uskoa. Seurakunnan tuli myöntää kurja tilansa ja turvata Kristukseen. Kun Kristus saisi taas paikkansa seurakunnan Herrana, hän aterioisi omiensa kanssa. Hän antaisi synnit anteeksi. Silloin rakkauskin taas elpyisi.

Sana kohdistuu meihin

Tekstissämme ei ole kyse vain Laodikean seurakunnasta. Jumala tahtoo sen kautta puhutella kaikkia seurakuntia kaikkina aikoina. Meitä kutsutaan kysymään, olemmeko väärällä tavalla sopeutuneet aikaamme, onko meissä rakkautta, välittykö meistä Jumalan hyvyys ja armo? Tiedämme, että monet ovat pettyneet kirkkoamme ja jättäneet sen. Media kertoo usein kirkkoamme koskevia kohu-uutisia. Vaikka tuo kaikki tuntuu pahalta, meidän on kai rehellisesti myönnettävä, että me tarvitsemme parannusta.

Tekstimme kertoo, ettei Kristus ollut hylännyt Laodikean seurakuntaa, vaikka hänet oli tylästi jätetty sen oven ulkopuolelle. Hän jaksoi seistä sen takana ja kolkuttaa. Tässä juuri on kristillisen uskomme ydin ja toivomme perusta. Apostoli kirjoittaa: ”Jos olemme uskottomia, hän (siis Jumala)

pysyy uskollisena, sillä omaa olemustaan hän ei voi kieltää”. Jumalan sydämen syvin olemus on rakkaus kaikkea sitä kohtaan, mikä on surkeaa ja sääliä, särkynyttä, langennutta ja heikkoa. Se tulee ilmi erityisesti Kristuksessa, joka on syntisten Vapahtaja – sinun Vapahtajasi ja minun Vapahtajani..

Siksi Kristus jaksaa yhä kolkuttaa. Hän tahtoo tulla luoksemme. Siitä adventtikin meitä jälleen muistuttaa. Hän tulee kaikkien häntä tarvitsevien luo. Kun sydämestämme pyydämme hoosianna, Herra auta, pelasta, hän ei vain tule, vaan lupaa tekstimme mukaan myös aterioita kanssamme.

Kutsu ehtoolliselle

Näillä sanoilla Herramme viittaa ehtoollisateriaan, joka tänäänkin meille katetaan. Ehtoollinen liittää meidät Herramme Jeesuksen ristinkuolemaan, jota Erkki Erosen alttariveistos vaikuttavasti kuvaa. Ehtoollisen lahja on siten syntien anteeksisaaminen. Kun otamme vastaan Herramme ruumiin ja veren, meidän puolesta annetun ja vuodatetun, tämä ateria myös uudistaa elämämme. Se lisää uskoamme, toivoamme ja rakkauttamme.

Jumalan läsnäolon paikka

Huomenna tulee kuluneeksi 40 vuotta tämän kirkon vihkimisestä. Silloisessa vihkimispuheessaan piispa Aarre Lauha totesi: ”Kun Jeesus Kristus löytyy täällä julistetusta sanasta, ei Hän jää tänne, vaan tulee mukaan arkielämään. Etsikää Jeesusta Kristusta, niin te löydätte Hänessä elämän.” Kirkkoherra Veikko Vallas puolestaan totesi, että ”tämä kirkko on olemassa sitä varten, että saadessamme kokea Jumalan läheisyyttä ja yhteyttä Häneen ...meissä syntyisi rakkaus ja auttava mieli toinen toisemme.”

Nämä jo edesmenneet ”todistajat” omilla puheenvuoroillaan liittyivät tämän päivän tekstin sanomaan. Me tarvitsemme Kristusta. Kirkkorakennus kertoo osaltaan siitä, että hän tahtoo tulla luoksemme ja elää keskellämme. Kirkko on ikään kuin kappale taivasta maan päällä tai linna, jonka muurien suojiin syntinen saa paeta. Erityisesti kirkon keskus, alttari, on Jumalan läsnäolon paikka. Seurakunta kokoontuu sinne rukoilemaan ja kiittämään, kuulemaan Jumalan sanaa ja kohtaamaan Vapahtajansa pyhässä pöydässä. Täältä hän myös lähettää meidät palvelemaan ja rakastamaan toisiamme arjen keskelle.

Jatkossakin hän lupaa siunata seurakuntaansa. Yhä vielä kellot kutsuvat turvaamaan Kristukseen, joka sanoo ”Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä”.